

El català a les pantalles

«Garantir més d'una trentena de milions d'euros és una gran millora per al sector audiovisual de casa nostra»

Només el 28% dels joves de Barcelona parlen català de manera habitual, és el resultat de l'última enquesta de joventut feta per l'Ajuntament de Barcelona. La xifra és gairebé 7 punts inferiors a la de l'anterior enquesta feta fa només sis anys. L'ús social del català entre el jovent pateix un clar i ràpid retrocés auspiciat també per la manca de referents audiovisuals en la nostra llengua. En un entorn cada cop més globalitzat i fragmentat esdevé gairebé una missió impossible trobar productes audiovisuals en català.

En aquest context, l'obligatòria transposició de la directiva europea per regular el mercat audiovisual ens ofereix una oportunitat per combatre la regressió del català a les pantalles.

Però partíem d'una llei pensada i dissenyada per un govern estatal que prioritza els interessos econòmics de les grans plataformes en detriment de la diversitat cultural i lingüística. I només hi havia dues opcions: o el govern de l'Estat aprovava aquesta llei amb nosaltres o bé ho feia sumant amb el Partit Popular. No hi havia cap altra alternativa.

Lògicament, la situació d'emergència de la llengua, ens va fer entendre que ens hi havíem de posar, que calia assumir responsabilitats i contradiccions per garantir el català a les pantalles. Perquè malgrat que som independentistes perquè, entre altres coses, tenim clar que no hi haurà cap llei estatal que protegeixi prou la nostra llengua, també som molt conscients que la llengua no pot esperar.

Garantir més d'una trentena de milions d'euros, ja sigui a través de la llei audiovisual espanyola o a través dels pressupostos generals de l'Estat, és sens dubte una millora per al sector audiovisual de casa nostra, tal com han reconegut d'Acadèmia Catalana del Cinema o les principals associacions de productors audiovisuals del país. Perquè per poder tenir productes de qualitat en la nostra llengua calen recursos que permetin a les produccions catalanes competir en igualtat de condicions al mercat. Només per tenir en compte quin és el punt de partida, el cost mitjà de les pel·lícules en català que han competit als Gaudí és de 720 mil euros, mentre que les que ho feien en castellà han tingut un cost mitjà de 2 milions d'euros.

L'existència de recursos econòmics per a la producció audiovisual (15 milions d'euros); la incorporació de quotes lingüístiques a les plataformes amb seu a l'Estat, com ara Movistar TV o Atresmedia, i a totes aquelles que decideixin instal·lar-s'hi; el blindatge de les competències del Consell Audiovisual de Catalunya; la incorporació d'un fons per un doblatge i el fet que els doblatges s'hagin d'incorporar al catàleg; o que el 15% de la producció audiovisual de Ràdio Televisió Espanyola hagi de ser en llengües cooficials, són algunes de les qüestions que s'incorporen a la llei després de setmanes de negociació.

Perquè mentre seguim en la lluita per la independència del nostre país, cal donar resposta a l'emergència lingüística que patim. I pensem que frivoltzar amb la presència del català a les pantalles és no entendre en quin punt ens trobem. En quin punt es troba la llengua. No fer res pel català, per a Esquerra Republicana no era ni és una opció.